

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2429/2567

พนักงานอัยการจังหวัด โจทก์ เด็กหญิง น. โดยนาง อ. ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้ร้อง นาย ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

บิดามารดาเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตร ซึ่งอำนาจปกครองเป็นอำนาจที่ผูกติดกับสถานะความเป็นบิดามารดาในความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างบิดามารดาและบุตร การที่บุคคลอื่นกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนอำนาจปกครองของบิดามารดาจะต้องรับผิดฐานละเมิดในทางแพ่ง และฐานพรางผู้เยาว์ในทางอาญาด้วย ถึงแม้ว่าผู้เสียหายที่ 1 หลบหนีออกจากบ้านก็ไม่ทำให้อำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 มารดาสิ้นสุดไป และในระหว่างที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่อยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ผู้เสียหายที่ 2 ก็พยายามโทรศัพท์ติดต่อผู้เสียหายที่ 1 แต่ติดต่อไม่ได้ แสดงว่าผู้เสียหายที่ 2 ยังคงห่วงใยผู้เสียหายที่ 1 การที่ผู้เสียหายที่ 1 ถูก พ. ชักชวนไปค้าประเวณี และจำเลยซื้อบริการทางเพศ น. ส่วนพวกของจำเลยซื้อบริการทางเพศผู้เสียหายที่ 1 โดยจำเลยมอบเงินค่าซื้อบริการทางเพศ น. และผู้เสียหายที่ 1 แก่ พ. และจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ด้วย จึงเป็นการพรางผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้เสียหายที่ 2 มารดา การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันโดยทุจริตรับตัวผู้เสียหายที่ 1 อายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งถูกพรางจากมารดาเพื่อการอนาจารตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 ส่วนสิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้น เป็นสิทธิของผู้ร้องที่ได้รับความเสียหายในมูลละเมิดอันเกิดจากการทำความผิดอาญา กฎหมายกำหนดให้สามารถขอค่าสินไหมทดแทนเข้ามาในคดีอาญาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 โดยเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้ร้องซึ่งเป็นผู้เสียหายเท่านั้น ไม่มีบทกฎหมายใดให้อำนาจโจทก์เรียกค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแทนผู้ร้อง เมื่อผู้ร้องไม่ฎีกาโต้แย้งคัดค้าน ถือว่าผู้ร้องพอใจในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในคดีส่วนแพ่งแล้ว โจทก์ไม่อาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในคดีส่วนแพ่งแทนผู้ร้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่าขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 277, 283 ทวิ, 317 และนับโทษของจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.13/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง น. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนาง อ. ผู้เสียหายที่ 2 ผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายแก่ร่างกายที่ต้องเจ็บป่วยด้วยอาการทุกขเวทนาเป็นเงิน 100,000 บาท ค่าเสียหายจากการต้องทนทุกข์ทรมานทางร่างกาย จิตใจ อนามัย เป็นเงิน 200,000 บาท และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการรักษาพยาบาลเป็นเงิน 30,000 บาท รวมเป็นเงิน 330,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่ได้กระทำละเมิดต่อผู้เสียหายที่ 1 ค่าสินไหมทดแทนสูงเกินส่วนและไม่มีหลักฐานมาแสดง ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร แม้เด็กนั้นจะยินยอมก็ตาม เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 5 ปี ฐานร่วมกันโดยทุจริตรับตัวเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งถูกพรากไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี รวมจำคุก 10 ปี และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 330,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 4 สิงหาคม 2562 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหายที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ส่วนที่โจทก์ขอให้รับโทษของจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.13/2563 ของศาลชั้นต้นนั้น เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลอาญาได้ลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ให้ยกคำขอในส่วนนี้ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาแล้วเห็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานร่วมกันโดยทุจริตรับตัวเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งถูกพรากไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 30,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 4 สิงหาคม 2562 เป็นต้นไป ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหายที่ 1 อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใดก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามขออนุญาตที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โจทก์ไม่ขออนุญาตฎีกาและจำเลยไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกา ความผิดฐานดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งคัดค้านในชั้นฎีกาฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุเด็กหญิง น. ผู้เสียหายที่ 1 อายุ 13 ปีเศษเป็นบุตรของนาง อ. ผู้เสียหายที่ 2 ส่วนนาย บ. บิดาของผู้เสียหายที่ 1 ถึงแก่ความตายแล้ว ผู้เสียหายที่ 2 ทำงานอยู่จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยอาศัยอยู่กับนาง ค. ย่าของผู้เสียหายที่ 1 และเรียนหนังสือที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนตั้งแต่เล็กจนผู้เสียหายที่ 1 เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากนั้นผู้เสียหายที่ 1 ได้ย้ายไปอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งมีสามีใหม่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ประมาณ 9 เดือน ได้ทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 2 จึงไปพักอาศัยอยู่บ้านป่าในอำเภอเดียวกันได้ 1 สัปดาห์ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ทะเลาะกับป้าอีก จึงกลับไปอยู่จังหวัดแม่ฮ่องสอนพักอาศัยอยู่กับนางสาว ง. ที่เคยอยู่ด้วยกันที่หอพัก ก. วันเกิดเหตุเวลาประมาณเที่ยงคืน นางสาว พ. ติดต่อผู้เสียหายที่ 1 ว่ามีงานค่าประเวณี แล้วขับรถจักรยานยนต์ไปรับผู้เสียหายที่ 1 จากนั้นพาไปที่ร้านข้าวต้ม ข. พบนางสาว น. และจำเลยกับพวกอีก 3 คน แล้วพากันเดินทางไปที่รีสอร์ท บ. เปิดห้องหมายเลข 1 จำเลยซื้อบริการทางเพศนางสาว น. ส่วนนาย อ. กับพวกของจำเลยซื้อบริการทางเพศผู้เสียหายที่ 1 โดยจำเลยได้มอบเงินค่าซื้อบริการทางเพศนางสาว น. และผู้เสียหายที่ 1 แก่นางสาว พ. 3,000 บาท และในวันเกิดเหตุจำเลยได้กระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันโดยทุจริตรับตัว

เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งถูกพรากไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจารตามฟองหรือไม่เห็นว่าเป็นความผิดฐานพรากเด็กหรือผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองอำนาจปกครองหรือสิทธิในการให้การศึกษา อบรม ดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแล ซึ่งเป็นผู้ที่กฎหมายกำหนดให้เป็นบุคคลที่มีอำนาจ มีสิทธิ หน้าที่และความรับผิดชอบในการดูแลเด็กหรือผู้เยาว์ที่อยู่ในความปกครองดูแล เพื่อให้บุคคลเหล่านี้สามารถใช้สิทธิให้การศึกษาอบรมและดูแลเด็กได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้เด็กหรือผู้เยาว์เจริญเติบโตทั้งด้านร่างกาย จิตใจ มีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะดูแลตนเองได้ ซึ่งเป็นสิทธิที่เด็กหรือผู้เยาว์มีติดตัวมาตั้งแต่เกิดภายใต้หลักการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ประเทศไทยในฐานะสมาชิกของอนุสัญญาต้องดำเนินการที่เหมาะสมทั้งด้านนิติบัญญัติ ด้านบริหารและด้านกระบวนการยุติธรรมเพื่อให้เด็กได้รับการปกป้องคุ้มครองและให้เกิดการปฏิบัติตามสิทธิตามมาตรฐานของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ในด้านนิติบัญญัติ มีการรับรองสิทธิเด็กไว้ตั้งแต่กฎหมายสูงสุด รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 แม้มิได้บัญญัติรับรองสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองตามกฎหมายที่มีต่อเด็กหรือเยาวชนโดยตรง แต่ก็ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิในครอบครัวไว้ในมาตรา 32 โดยสิทธิในครอบครัว หมายถึง สิทธิในความสัมพันธ์และความเป็นอยู่ของบุคคลในครอบครัวในอันที่จะอุปการะเลี้ยงดูซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวรวมถึงสิทธิและหน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตร ผู้เยาว์ก็ย่อมได้รับความคุ้มครองด้วย นอกจากนี้รัฐธรรมนูญยังมีบทบัญญัติการคุ้มครองสิทธิเด็กและผู้เยาว์ มาตรา 54 ที่รัฐรับรองสิทธิในด้านการศึกษาให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายและมาตรา 71 บัญญัติให้รัฐได้ให้ความคุ้มครองเด็กในด้านต่างๆ รวมถึงการคุ้มครองจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ยังได้กำหนดบุคคลผู้แสดงออกถึงอำนาจปกครองเด็กและผู้เยาว์ไว้ในบรรพ 5 โดยกำหนดผู้แสดงออกถึงอำนาจปกครองคือผู้แทนโดยชอบธรรมซึ่งแบ่งออกเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองกับผู้ปกครอง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1566 กำหนดให้ "บุตรซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะต้องอยู่ใต้อำนาจปกครองของบิดามารดา" ดังนั้นบิดามารดาจึงเป็นผู้ใช้อำนาจปกครอง อำนาจปกครองของบิดามารดาเป็นอำนาจที่ผูกติดกับสถานะความเป็นบิดามารดาในความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างบิดามารดาและบุตร ซึ่งมาตรา 1567 กำหนดให้ผู้ใช้อำนาจปกครองมีสิทธิกำหนดที่อยู่ของบุตรและเรียกบุตรคืนจากบุคคลอื่นซึ่งกักบุตรไว้โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอำนาจในการกำหนดที่อยู่ย่อมก่อให้เกิดสิทธิในการระงับยับยั้งมิให้บุตรไปที่แห่งใด การที่บุคคลอื่นกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนอำนาจปกครองของบิดามารดาจะต้องรับผิดฐานละเมิดในทางแพ่งและฐานพรากผู้เยาว์ในทางอาญาด้วย การวินิจฉัยความรับผิดทางอาญา ต้องวินิจฉัยโดยเริ่มต้นพิจารณาจากโครงสร้างความรับผิดทางอาญาของบทบัญญัตินั้น ในการตีความกฎหมายอาญาแต่ละครั้งจึงต้องคำนึงถึงเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายที่มุ่งจะคุ้มครองของบทบัญญัตินั้น ไม่ใช่วิเคราะห์เพียงถ้อยคำตามตัวอักษรเท่านั้น การพรากเด็กหรือผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อความมุ่งหมายในการคุ้มครองอำนาจปกครองตามกฎหมายในความผิดฐานนี้ ดังนั้น ในการวินิจฉัยความรับผิดทางอาญาในความผิดฐานพรากเด็กหรือผู้เยาว์ต้องพิจารณาว่า ขณะกระทำความผิด บิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ยังมีสิทธิในการปกครองดูแลใช้อำนาจปกครองดูแลหรือไม่ เพราะหากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลไม่มีอำนาจปกครองดูแลแล้ว การกระทำของผู้กระทำจะไม่เป็นการพรากเพราะมิได้มีการละเมิดต่อความมุ่งหมายใน

การคุ้มครองทางกฎหมายในเรื่องนี้ การพรากนั้นเป็นการแยกเด็กหรือผู้เยาว์ออกจากความปกครองดูแลโดยไม่จำกัดวิธีการในการกระทำ แม้ไม่ได้ใช้กำลังหรือหลอกลวงก็ตามหรือแม้เด็กหรือผู้เยาว์ไม่ได้อยู่กับบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลก็อาจเป็นการพรากได้ คดีนี้แม้ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นมารดา ผู้ใช้อำนาจปกครองก็ตาม แต่อำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 เป็นอำนาจที่ผูกติดกับสถานะความเป็นมารดา จนกว่าผู้เสียหายที่ 1 จะบรรลุนิติภาวะหรือผู้เสียหายที่ 2 จะถูกถอนอำนาจปกครอง การที่ผู้เสียหายที่ 1 หลบหนีออกจากบ้านและมาพักอาศัยอยู่กับนางสาว ง. โดยสมัครใจ ก็ไม่ทำให้อำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 สิ้นสุดไป อีกทั้งข้อเท็จจริงในคดียังได้ความในระหว่างผู้เสียหายที่ 1 ไม่อยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ผู้เสียหายที่ 2 ก็พยายามโทรศัพท์ติดต่อผู้เสียหายที่ 1 แต่ติดต่อไม่ได้เพราะผู้เสียหายที่ 2 เปลี่ยนซิมการ์ด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายที่ 2 ยังคงมีความห่วงใยเอาใจใส่ผู้เสียหายที่ 1 อยู่ การที่ผู้เสียหายที่ 1 ถูกชักชวนให้ไปค้าประเวณี จึงเป็นการพรากผู้เสียหายที่ 1 อายุไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากผู้เสียหายที่ 2 มารดา การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันโดยทุจริตรับตัวผู้เสียหายที่ 1 อายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งถูกพรากจากมารดาเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษามานั้น ยังไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า สิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นสิทธิของผู้ร้องที่ได้รับความเสียหายในมูลหนี้ละเมิดอันเกิดจากการกระทำความผิดอาญา กฎหมายกำหนดให้สามารถยื่นคำร้องขอค่าสินไหมทดแทนเข้ามาในคดีอาญาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ซึ่งเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้ร้องซึ่งเป็นผู้เสียหายเท่านั้น ไม่มีบทกฎหมายใดให้อำนาจโจทก์มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแทนผู้ร้องได้ เมื่อผู้ร้องไม่ฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ย่อมถือว่า ผู้ร้องพอใจในคำพิพากษาในคดีส่วนแพ่งแล้ว โจทก์มีอาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในคดีส่วนแพ่งแทนผู้ร้องได้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ในส่วนนี้ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 ฐานร่วมกันโดยทุจริตรับตัวเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งถูกพรากไปเสียจากมารดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี รวมกับความผิดฐานอื่นจำคุก 10 ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

อภินันท์ โพธิ์พร้อม · อนุรักษ์ สง่าอารีย์กุล · สาธุ เพ็ชรไชย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2429/2567>